

## 25e zondag door het jaar A

20 september 2020 - Toon Suffys SJ

Het Rijk Gods gaat niet om rechtvaardigheid, zegt Jezus vandaag, maar om het erkennen dat alle mensen gelijk zijn. In het Rijk Gods zijn de eersten gelijk aan de laatsten en de laatsten aan de eersten, er is geen rangorde. Geen rangorde naar prestatie, naar verdienste, naar diploma, naar wat je hebt of wat je doet: wij zijn allen gelijk. Dat zijn Gods gedachten en die gaan ons te boven. Daar hebben wij moeite mee. Wij denken gewoonlijk in meer en minder. Wij willen graag weten waar wij ergens staan op die ladder van waarde en waardering.

Wie zijn die arbeiders die op het elfde uur, dus rond vijf uur in de middag, nog geen werk gevonden hebben? Dat zijn de zwakkeren in onze maatschappij:

- werknemers ontslagen omwille van de corona-maatregelen of omdat hun bedrijf meer winst wil maken en hogere premies wil geven aan de aandeelhouders
- mensen die te zwak of te oud zijn om te werken
- mensen zonder diploma of met het verkeerde diploma
- met een zwakke gezondheid of een handicap - vreemdelingen, asielzoekers, mensen die verkeerde keuzes hebben gemaakt ...

Wat Jezus daartegen inbrengt, is een verhaal van onderlinge solidariteit, en van solidariteit met kansarmen. Die solidariteit toont de landeigenaar in overvloed.

'Niemand heeft ons gehoord', zeggen de arbeiders die om vijf uur nog geen werk hebben. Met andere woorden: niemand had ONS nodig. Wat deze mensen nodig hadden (inkomen voor hun gezin), daar hield niemand rekening mee, het kwam niet in hen op daaraan te denken.

Deze landeigenaar betaalt één denarie. Dat is een dagloon, daarvan kan een gezin 1 of 2 dagen leven. Deze landeigenaar wist dat die mensen Hem nodig hadden.

Gaat dat ook ons gedachten te boven? Beseffen wij dat anderen ook Gods aandacht en hulp, Gods liefde nodig hebben?

Dit zijn Gods gedachten: God hoopt dat wij zo gaan leven dat anderen beter worden van ons gedrag. Gods gedachten zijn niet: het recht van de sterksten, het recht van de eersten. Gods gedachten zijn de nood van allen, maar van de laatsten en de zwaksten eerst.

God gunt iedere mens dat hij/zij kan deelnemen aan het volle leven. Gunnen wij elkaar dat volle leven. Vermeerder of verminder ik de waarde van het leven van de ander volgens wat zij voor mij doen of niet doen? Of kan ik zoals God goed zijn en iedereen het beste, het echte leven gunnen. Een vroegere overste vertelde soms van zijn kinderjaren in de oorlog. Naast hen woonde een Joods gezin met vier kinderen. Toen de appelen rijp waren van een nieuwe boom die vader had geplant, heeft hij die appelen aan de buurkinderen gegeven. Zijn moeder vroeg hem daarna: je hebt hen toch zeker de mooiste appelen gegeven?

Gunnen wij onze medemensen de mooiste appelen? Lijken onze gedachten toch een beetje op Gods gedachten of blijft Gods goedheid ver over ons verheven?

Je kan het ook omdraaien: neem ik aan met vreugde en dankbaarheid alles wat God mij gunt? En gun ik daarom ook aan anderen dat zij even zeer van Gods geschenk kunnen genieten als ik? Wij hebben toch zoveel dat wij ontvangen hebben enkel omdat wij mens zijn. En daar hebben wij geen verdienste aan. God gunt het ons.